

Bosna i Hercegovina
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
UNSKO-SANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U BIHAĆU
Broj, 01 0 K 010199 17 K
Bihać, 19.11.2018.godine

Rješenjem Vrhovnog suda F BiH broj 01 0 K 010199 19 Kž
od 12.03.2020. godine prvostepena presuda ukinuta i predmet
vraćen na ponovno suđenje.

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Bihaću u vijeću sastavljenom od sudija Kapić Reufa kao predsjednika vijeća, te sudija ovog suda Šahinović Gare i Hergić Ernese, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Rahmanović Senide, postupajući u krivičnom predmetu protiv optuženog Šahinović Izeta zv. Izvan sin H., zbog krivičnog djela – Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ, kojeg brani branilac po službenoj dužnosti Veladžić Hasan advokat iz Bihaća, postupajući po optužnici Kantonalnog tužilaštva u Bihaću broj T01 0 KTRZ 0008541 12 od 28.06.2017.godine, nakon glavnog, usmenog i javnog pretresa održanog dana 19.11.2018.godine u prisutnosti kantonalnog tužioca USK Bihać Felić Nazifa, optuženog i njegovog branioca jednoglasno je donio te dana 21.11.2018.godine javno objavio slijedeću

P R E S U D U

Optuženi **ŠAHINOVIĆ IZET** zv. „Izan“ sin H. i majke S. rođene K., rođen 07.03.1968.godine u B., prebiva u naselju Z. bb, općina B., JMB ..., po nacionalnosti ..., državljanin ..., po zanimanju diplomirani ekonomista, oženjen, otac četvoro djece, bivšu JNA služio 1989. godine u N., ranije osuđivan ..., nalazi se na slobodi

Primjenom odredbe iz člana 299. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH)

OSLOBADA SE OD OPTUŽBE

Da je :

U toku rata u R BiH, za vrijeme trajanja oružanog sukoba između Armije R BiH i Narodne odbrane AP „Zapadna Bosna“, u svojstvu pomoćnika komandanta za bezbjednost u 2. bataljonu pri 506. bbr. u sastavu 5.Korpusa Armije R BiH, postupao suprotno odredbi iz člana 3 stav 1 tačka a) Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata od 12.08.1949. godine, na način da je:

Nakon što je oštećeni A.S. zajedno sa grupom mještana naselja T.S., općina V.K., početkom marta 1995.godine, prilikom pokušaja prelaska na teritoriju koju su kontrolisali pripadnici Narodne odbrane AP „Zapadna Bosna“ bio zarobljen od strane pripadnika 5.Korpusa u sastavu Armije R BiH na području L.G., općina V.K., a potom sproveden u improvizirani pritvor koji se nalazio u zgradi komande 2. bataljona pri 506. bbr. u sastavu 5.Korpusa Armije

R BiH u V., općina V.K., dana 25.03.1995. godine, oko 12,00 sati bio izveden iz spomenutih pritvorskih prostorija pa nakon što su mu stavljene plakati na grudi i leđa sa natpisom „ja sam izdajnik svog naroda” u pratnji osumnjičenog Šahinović Izeta i grupe vojnika tjeran da uzvikuje riječi ispisane na plakatima, te kada je doveden u centralni dio naselja V. u blizini prostorija pošte u tom naselju, osumnjičeni u namjeri da ga liši života, mašući pištoljem oko i iznad glave oštećenog, u jednom momentu ispalio dva metka u ovoga nanijevši mu prostore rane u predjelu trbuha i grudnog koša od kojih je A.S. ubrzo umro.

Dakle za vrijeme rata i oružanog sukoba u RBiH kršeći pravila međunarodnog prava izvršio ubistvo jednog civila.

Čime bi počinio krivično djelo – Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1, preuzetog KZ SFRJ.

Na osnovu člana 203. stav 1. KZP FBiH troškovi krivičnog postupka iz člana 199. stav 2. tačka a) do f) ZKP FBiH kao i nužni izdaci optuženog, nužni izdaci i naknada branioca padaju na teret budžetskih sredstava.

O b r a z l o ž e n j e

Kantonalno tužilaštvo u Bihacu pod brojem T01 0 KTRZ 0008541 12 od 28.06.2017.godine optužilo je Šahinović Izeta da je u vrijeme i na način činjenično opisano u dispozitivu optužnice počinio krivično djelo – Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ.

Rješenjem sudije za prethodno saslušanje optužnica je odbijena i to iz razloga što u konkretnom slučaju je sudija za prethodno saslušanje utvrdio da oštećeni nema svojstvo civilne osobe.

Rješenjem Kv Vijeća ovog suda žalba Kantonalnog tužilaštva izjavljena protiv rješenja sudije za prethodno saslušanje je uvažena te je isto rješenje preinačeno tako da se optužnica potvrđuje.

Optuženi je na zapisnik kod ovog suda nakon što je Kv Vijeće uvažilo žalbu tužioca i potvrdilo optužnicu izjasnio se da nije kriv povodom jedine tačke optužnice kojom mu se stavlja na teret izvršenje krivičnog djela – Ratni zločin protiv civilnog stanovništva.

Kantonalno tužilaštvo je činjenično opisane radnje optuženog pravno okvalifikovalo kao radnje izvršenja krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ a to iz razloga što je u vrijeme izvršenja ovog krivičnog djela koje se optuženom stavlja na teret na snazi bio preuzeti KZ bivše SFRJ koje krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva inkriminira odredbom člana 142. Zakona a kojim je za počinjenje navedenog krivičnog djela predviđena kazna zatvora od najmanje pet godina ili smrtna kazna. Kako je u Aneksu I Ustava Bosne i Hercegovine predviđeno da će se uz ostale dodatne Sporazume o ljudskim pravima primjenjivati i Međunarodni ugovor o građanskim i političkim pravima iz 1996.godine, te kada se uzme u obzir član 2. Evropske konvencije i član 1. i 2. Protokola broj VI uz Konvenciju iz kojih se vidi da je isključena mogućnost izricanja smrtno kazne ili njenog izvršenja u vrijeme mira iz toga proizilazi da domaći sudovi nakon potpisivanja Dejtonskog sporazuma za mir u BiH ne mogu izricati smrtnu kaznu, to je evidentno da se optuženom primjenom navedenog Zakona maksimalno može izreći kazna zatvora do 15 godina pa je navedeni Zakon koji je važio u inkriminirano vrijeme po optuženog povoljniji stoga se pravno ocjena navedenih radnji izvršenja po stajalištu ovog suda ima odrediti po članu 142.

preuzetog KZ SFRJ, te u konkretnom slučaju primjena bilo kojeg drugog zakona umjesto preuzetog KZ SFRJ koji je bio na snazi u vrijeme relevantno za ovaj krivični predmet **predstavljalo bi kršenje načela zakonitosti.**

Cijeneći navode optužbe te cijeneći iskaz optuženog dat u svojstvu svjedoka na glavnom pretresu kao i provedene dokaze koji će biti tačno naznačeni u daljem obrazloženju presude i pojedinačno i u međusobnoj vezi cijeneći vijeće je odlučilo slijedeće:

Sud ne prihvata pravnu kvalifikaciju da se optuženi tereti za počinjenje krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 2. preuzetog KZ SFRJ i to za počinjenje ubistva koje je propisano kao jedna od alternativno navedenih radnji izvršenja krivičnog djela i to kršenja člana 3. stav 1. tačka a) Ženevske konvencije koje se kršenje vrši činjenjem ubojstva kao jednog od načina kršenja u navedenoj tački. U samoj dispoziciji krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. KZ SFRJ naznačeno je: „ko kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme rata, oružanog sukoba ili okupacije naredi da se prema **civilnom stanovništvu** vrše ubistva, mučenja, nečovječna postupanja, biološki eksperimenti, nanošenje velikih patnji ili povreda tjelesnog integriteta ili zdravlja... ili ko izvrši neko od navedenih djela.“

U konkretnom slučaju potrebno je odrediti se prema kršenju pravila međunarodnog prava za vrijeme rata, oružanog sukoba ili okupacije te je potrebno odrediti se prema činjenju optuženog bilo u pogledu naredbi da se prema **civilnom stanovništvu** vrše ubistva, mučenja, nečovječna postupanja ili slično ili činjenju neposredno izvršenja nekog od navedenih djela.

Optužnica tereti Šahinović Izeta za Ratni zločin prema civilnom stanovništvu iz člana 142. preuzetog KZ SFRJ i to da navedeno postupanje kako je to navedeno u inkriminiranom periodu predstavlja postupanje suprotno članu 3. stav 1. tačka a) Ženevske konvencije konvencije o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata od 12.08.1949.godine a koji član glasi:

U slučaju oružanog sukoba koji nema karakter međunarodnog sukoba i koji izbija na teritoriji jedne od visokih strana ugovornica svaka strana u sukobu biće dužna da primjenjuje bar slijedeće odredbe:

1 Prema osobama koje ne sudjeluju neposredno u neprijateljstvima, podrazumijevajući tu i pripadnike oružanih snaga koji su položili oružje i osobe onesposobljene za borbu usljed bolesti, rane, lišenja slobode ili zbog bilo kojeg drugog uzroka, postupiće se u svakoj prilici čovječno, bez ikakve nepovoljne diskriminacije zasnovane na rasi, boji kože, vjeri ili uvjerenju, spolu, rođenju, ili imovnom stanju ili bilo kojem drugom mjerilu. U tom cilju zabranjeni su i u buduće se zabranjuju i svako doba i na svakom mjestu prema gore navedenim osobama između ostalih i slijedeći postupci

- a) povrede koje se nanose životu i tjelesnom integritetu naročito sve vrste ubojstva, odredba člana 3. je zajednička a član 3. ženevske konvencije iz 1949. godine i načelna odredba koja predviđa primjenjivost Konvencije tokom trajanja neprijateljstva i krater tih neprijateljstva uz određivanje svojstva zaštićenih osoba i navodi minimum zabranjenih postupaka koji su se potpisnici Konvencije bar moraju pridržavati i obavezujuće je za sve strane u sukobu bilo unutarnjem ili međunarodnom a bila je važeća za vrijeme rata i na mjestu događaja za koje se optuženi tereti.

Nije sporno da je periodu prije vremena koje je označeno u optužnici kao vrijeme izvršenja krivičnog djela postojao i trajao sukob između vojnih snaga Armije BiH i vojnih snaga narodne odbrane Autonomne Pokrajine Zapadna Bosna i to na području općine V.K. tačnije na području mjesta V.. Navedenu činjenicu sud je utvrdio iz iskaza saslušanih svjedoka, optužbe, odbrane, materijalnih dokaza od strane optužbe i odbrane koji su se o toj činjenici izjašnjavali, zatim Odluke o proglašenju ratnog stanja i drugih odluka s tim da je područje u naselju V. označeno u optužnici bilo pod kontrolom snaga Armije R BiH te navedenu činjenicu nespornom je učinila i odbrana optuženog.

Da bi se utvrdilo postojanje kršenja Pravila međunarodnog prava potrebno je utvrditi protiv koga je počinjenje usmjereno odnosno jeli djelo bilo usmjereno prema osobama koje spadaju u posebne kategorije osoba koje su zaštićene članom 3. stav 1. Ženevske konvencije.

Prema definiciji pojma zaštićene kategorije koja je sadržana u članu 3. stav 1. Ženevske konvencije naznačeno je prema osobama koje ne sudjeluju neposredno u neprijateljstvima tačnije prema civilima a također podrazumijevajući tu i pripadnike oružanih snaga koji su položili oružje.

Optužnicom se optuženom stavlja na teret da je nakon što je oštećeni A.S. zajedno sa grupom mještana naselja T.S. općina V.K. početkom marta 1995.godine prilikom pokušaja prelaska na teritoriju koju su kontrolirali pripadnici narodne odbrane AP Zapadna Bosna bio zarobljen od strane pripadnika 5.Korpusa u sastavu Armije BiH na području L.G. općina V.K. a potom sproveden u improvizirani pritvor koji se nalazio u zgradi komande II bataljona pri 506. bbr. u sastavu 5.Korpusa Armije BiH u V. općina V.K. dana **25.03.1995.godine** oko 12:00 sati bio izveden iz pomenutih pritvorskih prostorija pa nakon što su mu stavljeni plakati na grudi i leđa sa natpisom ja sam izdajnik svog naroda u pratnji Šahinović Izeta i grupe vojnika tjeran da uzvikuje riječi ispisane na plakatu te kada je doveden u centralni dio naselja V. da bi Šahinović Izet u namjeri da ga liši života mašući pištoljem oko i iznad glave oštećenog u jednom momentu ispalio dva metka u ovog nanijevši mu prostrelne rane u predjelu trbuha, grudnog koša od kojih je A.S. ubrzo umro.

Optužnica je iz sudu nepoznatih razloga ostavila činjeničnu konstrukciju jer u konkretnom slučaju u vrijeme podizanja optužnice tužilaštvo je raspolagalo sa nepobitnim dokazom da je oštećeni A.S. koji je zajedno sa grupom mještana prilikom pokušaja prelaska na teritoriju koju kontroliraju pripadnici Narodne odbrane bio pripadnik Armije BiH i to upravo 2.bataljona pri 506. bbr. stoga u optužnici je svjesno prešućeno da A.S. kao pripadnik 2. bataljona 506. bbr. sa grupom mještana prelazi na teritoriju koju kontroliraju pripadnici Narodne odbrane i biva zarobljen od strane pripadnika 5.Korpusa. Oštećeni A.S. prelazi na stranu Narodne odbrane AP ZB kao pripadnik bataljona pri 506. bbr. Tužilaštvo je kako u postupku potvrđivanja optužnice tako i na glavnom pretresu kao dokaz uvelo uvjerenje Federalnog ministarstva odbrane VJ 5474 V.K. broj 27-25-4-03-188/99 na ime A.S. iz kojeg uvjerenja je jasno proizašlo da je oštećeni A.S. bio pripadnik bataljona pri 506. bbr. u sastavu 5.Korpusa Armije BiH.

Na glavnom pretresu održanom dana 14.02.1018.godine svjedok Dž.S. je istakao da u konkretnom slučaju je i on bio u grupi koja je prelazila prema položajima Narodne odbrane AP ZB da je on bio civil, da su u toj grupi bili njegov brat V. zatim A.J., A.M., P.D. i A.S. te da su oni 1995.godine početkom mjeseca marta kako svjedok navodi misli negdje oko 1. marta krenuli da bi prošli na drugu stranu tj. pod kontrolu AP ZB iz razloga što su se u njihovoj Mjesnoj zajednici dešavale ružne stvari od pripadnika Armije BiH posebno od stane K.S., te da su oni zarobljeni negdje na području L.G. od strane pripadnika Armije BiH, da su ih odveli u komandu nakon zarobljavanja i tu ih ispitivali, da prema njima nisu primjenjivali bilo kakvu silu, a nakon ispitivanja njih pet su odveli u pravcu B. gdje su ih stavili u jedan zatvor a A.S. su odvojili od njih i on zna gdje su ga tačno prebacili te ističe da su njih pet bili u tom zatvoru gdje je bilo dosta zarobljenika, u tom zatvoru su bili do početka 10-tog mjeseca 95. godine a ne zna šta se dešavalo sa A.S., kasnije je čuo da je isti ubijen. Slične činjenice skoro istovjetno potvrđuje i svjedok A.J. koji je saslušan na istom glavnom pretresu, ističe da su krenuli jer se u tom dijelu gdje su oni živjeli nisu se osjećali sigurno jer je bilo maltretiranja od strane pripadnika 5.Korpusa te da su oni krenuli negdje oko 23:00 sata 01.03.1995.godine i da su bili obučeni kao civili, da niko nije imao oružje te da su ih zarobili pripadnici 5.Korpusa, te da su ih potom odveli u stanicu H. a potom su ih odveli u B. u motel R. gdje su oni bili u zatvoru sve do 10-tog mjeseca a A.S. je odmah tu odvojen i on je odveden u V., kasnije je čuo da je A.S.

ubijen i to od strane nekog Ize Šahinovića. Ističe da su prilikom zarobljavanja A.S. tukli zato što je on bio pripadnik 506. brigade u V. Armije BiH a njih nisu tukli oni su bili civili.

Druga činjenica koja je tužilaštvu bila poznata u vrijeme podizanja optužnice jeste sporno vrijeme kritičnog događaja gdje tužilaštvo navodi da se događaj desio 25.03.1995.godine a da je oštećeni zarobljen početkom trećeg mjeseca 1995.godine. Iz svega toga proizilazi da je oštećeni bio u jednoj vrsti zarobljeništva više od 24 dana i to pri improviziranom pritvoru koji se nalazi u zgradi komande 2. bataljona pri 506. bbr. navedena činjenica jednostavno nije tačna i sudu je nepoznato iz kojih razloga su pojedine službe kako je to navedeno u izvodu iz Matične knjige umrlih napisali da je oštećeni A.S. umro 25.03.1995.godine. Svjedoci su potvrdili da su oni i A.S. početkom marta tj. 01. pokušali preći na drugu stranu tj. prema AP ZB. Svjedoci koji su bili neposredni očevici kritičnog događaja odnosno dana kad je oštećeni A.S. izveden u naseljeno mjesto V. i kad je bilo više ljudi iz razloga što je tada taj dan bio petak i u 12:00 sati se vrši odgovarajući vjerski obred kod stanovništva koje živi u tom području tj. kod stanovništva islamske vjeroispovijesti, vrši se tzv. džuma namaz i kada ljudi idu u pravcu džamije tog vjerskog objekta i tada je oštećeni izveden iz tih pritvorskih prostorija i istom su stavljene određene plakate na tijelo u smislu da je izdajnik svoga naroda kako bi ljudi to vidjeli. To sve dešavalo a nakon toga i pucanj od stane optuženog jedan dan prije vjerskog praznika ljudi islamske vjeroispovijesti a taj vjerski praznik je praznik Bajram. Jedan od svjedoka tačno je potvrdio da „kakvi su ovo muslimani koji ubiše čovjeka dan pred Bajram“. Tačno je utvrđeno kako prema iskazima svjedoka tako i prema dokazu kojeg je dostavio branilac optuženog da je u konkretnom slučaju vjerski praznik Bajram 1995.godine bio dana 03.03. tj. 03. marta 1995.godine stoga kritični događaj se desio dana 02.03.1995.godine u prijepodnevnim satima prije 12:00 sati a prema iskazu svjedoka A.S. i ostali zarobljeni su 01.03.1995.godine negdje oko 24:00 sata naveče potom su razdvojeni da su svi ostali odvedeni u mjesto B. u motel R. gdje je bio zatvor i centar i gdje su bili više od pola godine kao zarobljeni civili, dok je oštećeni A.S. sproveden u komandu 2. bataljona pri 506. bbr., tu stavljen u improvizirani pritvor te svega nekih 15-20 sati od stavljanja u improvizirani pritvor je prošlo do izvršenja krivičnog djela kako je to naznačeno tj. pucanja od strane optuženog te A.S. nije proveo 24 dana u improviziranom pritvoru kako se to stavlja optužnicom i nije prošlo 24 dana od dana zarobljavanja do lišenja života nego je prošlo maksimalno 20 sati što bi sve ukazivalo da oštećeni nije proveo 24 dana u pritvoru nego manje od 24 sata i to isključivo u svojstvu vojnog zarobljenika tj. pripadnika Armije BiH koji je pokušao prebjeći sa grupom civila koje je poznao od ranije pošto su mu susjedi a neki i rođaci na stranu koju kontrolira suprotna vojska protiv koje se bore pripadnici Armije BiH a to je Narodna odbrana AP ZB.

Po stajalištu ovog vijeća pogrešan je zaključak Kv Vijeća ovog suda iskazan u rješenju kojim rješenjem se žalba kantonalnog tužioca uvažava i rješenje sudije za prethodno saslušanje kojim je odbijena optužnica se preinačava te se optužnica potvrđuje a sve to zaključkom da je oštećeni A.S. u momentu kada je pokušao preći nastranu koju kontrolišu pripadnici Narodne odbrane AP ZB i kada je uhapšen od strane pripadnika 5.Korpusa da je on defakto postao pripadnik suprotstavljenе strane u sukobu dakle pripadnik strane i koje borio optuženi Šahinović Izet te da je kao takav tretiran prilikom lišenja slobode i boravka u pritvoru sve do njegovog lišenja života.

Naime, prema iskazu saslušanih svjedoka koji su bili zajedno sa A.S. u pohodu prelaska nastranu koju kontrolišu snage narodne odbrane AP ZB a radi se o svjedocima Dž.S., A.J. i drugima koji su prelazili na drugu stranu kao civilna lica. U momentu kada su oni zarobljeni kao grupa od strane 5.Korpusa u svom pohodu da pređu na drugu stranu da su oni odvedeni u komandu korpusa gdje se prema njima kao civilima niko nije ophodio ružno niti je bilo ko tukao dok su prema Abdić Seadu se odnosili na način da ga je već tu neko tukao a potom su njih pet odvojeni i sprovedeni u zatvor u mjestu B. a A.S. je odveden u svoju matičnu jedinicu tj. u 2.

bataljon pri 506. bbr. gdje je smješten on sam u improvizirani zatvor odmah pored komande i gdje je čuvan od strane pripadnika te jedinice te isti se u pritvoru nije zadržao ni punih 20 sati i tretiran je isključivo kao pripadnik 2. bataljona pri 506. bbr. koji je pokušao prebjeći na stranu NO AP ZB te ni u jednom momentu njegovog tretmana prema njemu se nisu ophodili kao prema civilu niti prilikom prvog zarobljavanja niti prilikom njegovog odvođenja tj. razdvajanja od ostalih civila, niti njegovog pritvaranja pri komandi a niti njegovog tretiranja nekih nepunih 20 sati nakon zarobljavanja kada je izveden u grad V. kako bi pokazali civilima kako se postupa upravo sa izdajnicima naroda kako je to govorio optuženi tj. sa dezerterima jer oštećenog A.S. odmah po zarobljavanju su odmah identificirali kao pripadnika R BiH posebno ga tretirali upravo kao osobu koja je želila dezertirati tj. pobjeći iz Armije R BiH u redove narodne odbrane AP ZB. Lica koja su bila sa A.S. su isključivo civili i oni su imali namjeru promijeniti mjesto prebivališta pošto im je u njihovom mjestu prijetilo od strane pripadnika Armije BiH. Takva dešavanja su bila teška tzv. prebjezi civilnog stanovništva sa jedne na drugu strane pod kontrolom jedne ili druge vojske su bila česta ali su rjeđe bila postupanja prebjega pripadnika jedne vojske u drugu vojsku i takvi prebjezi su uvijek tretirani kao vojni dezerteri. Odbrana s pravom ukazuje da A.S. nije bio civil te odbrana s pravom ukazuje da se isti ne može tretirati u smislu člana 3. stav 1. tačka a) Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata a također odbrana s pravom ukazuje što sve naprijed navedeno da je A.S. bio isključivo dezertier i a se je prema njemu na takav način postupalo. Odbrana s pravom ukazuje da je A.S. postupajući na ovakav način tj. prelazeći na drugu stranu sukoba tj. neprijatelju mogao počinuti krivično djelo predaja neprijatelju iz člana 227. KZ SFRJ tj. da vojno lice koje za vrijeme rata pređe na stranu neprijatelja ili se preda neprijatelju kazniće se najmanje kaznom zatvora od pet godina ili smrtnom kaznom. Tačno je da i lica kao što su A.S. tj. osoba koja je pripadnik Armije BiH pokuša preći na suprotnu stranu apsolutno uživaju zaštitu u smislu da se prema njima ne smije postupati na način da se napada na život i tijelo njihovo i oni moraju imati odgovarajući tretman i odgovarajući način suđenja za svoje propuste kao osobe koje su dezertirale i uhvaćene u pokušaju dezertiranja međutim u konkretnom slučaju takve osobe uživaju zaštitu kao sve druge osobe protiv kojih je zabranjeno nanošenje teških tjelesnih ozljeda i slično, uživaju zaštitu života i tijela i zabranjeno je da se prema njima postupa da se liše života ili slično, zabranjeno da se prema istima primjenjuje sila u vrijeme dok su lišeni slobode da se tuku udaraju različitim predmetima i slično i sve je to regulisano tadašnjim važećim Krivičnim zakonom SR BiH te ukoliko je izvršeno ubistvo na način kako to je navedeno u optužnici odnosno ukoliko je oštećeni A.S. lišen života pucanjem iz pištolja odstrane optuženog onda se s pravom može utvrditi da da bi optuženi počinio krivično djelo ubistva.

Optuženom se stavlja na teret kao radnja izvršenja da je isti dana 25.03.1995.godine što apsolutno nije tačno oko 12:00 sati nakon što je oštećeni bio izveden iz pritvorske prostorije i nakon što su mu stavljeni plakati sa natpisom ja sam izdajnik svog naroda u blizini prostorije pošte u naselju V. u namjeri da liši života oštećenog A.S. mašući pištoljem oko i iznad glave oštećenog u jednom momentu ispalio dva metka u ovog nanijevši mu prostrelne radne u predjelu trbuha i grudnog koša od kojih je A.S. brzo umro. U konkretnom slučaju odmah je uočena kontradiktornost da je optuženi pištoljem mahao oko i iznad glave oštećenog i ispalio dva metka i nanio mu prostrelne rane trbuha i grudnog koša.

Tokom postupka na prijedlog tužilaštva izvedeni su na glavnom pretresu slijedeći dokazi i to saslušani su svjedoci A.D., Dž.S., A.J., potom M.F., Č.R., T.A., Č.R., S.I., pročitani je iskaz svjedoka A.S.1, zatim svjedoci M.R., K.A., S.H., S.B., M.F.1, H.M., pročitani je iskaz svjedoka Č.S., saslušani su vještaci Karan dr. Željko i Franjić Bruno, te je izvršen uvid u zapisnik o izlasku na lice mjesta, zapisnik o vršenju ekshumacije, izvod iz Matične knjige umrlih za A.S., akt Federalnog ministarstva odbrane vezano za Šahinović Izeta, akt Federalnog ministarstva odbrane vezano za A.S..

Na prijedlog odbrane saslušan je optuženi Šahinović Izet u svojstvu svjedoka te su saslušani svjedoci R.B. i K.A.1 a naknadno na slijedećem pretresu saslušan je i svjedok A.M. te je izvršen uvid u dopis Islamske zajednice u BiH, Medžlis Islamske zajednice u Bihaću koji dopis je upućen advokatu Veladžić Hasanu na njegovo traženje u pogledu tačnog datuma ramazanskog Bajrama 1995. godine.

cijeneći navedene dokaze pojedinačno i u njihovoj međusobnoj povezanosti sud utvrđuje činjenično stanje vezano za radnje optuženog koje mu se stavljaju na teret tj. mahanje pištoljem oko i iznad glave a potom ispaljenje dva hica i nanošenje prostrelnih rana trbuha i grudnog koša te posljedice takvih radnji tj. smrt oštećenog A.S..

Optuženi Šahinović Izet u svom iskazu datom u svojstvu svjedoka na glavnom pretresu od 31.10.2018. godine je istakao da je on bio pripadnik 505. Viteške bužimske brigade a kasnije da je jedan dio brigade prebačen u 506. brdsku te da je on u toj brigadi obavljao poslove kao pomoćnik komandanta bataljona za obavještajne i bezbjednosne poslove gdje je njegova dužnost kao pomoćnika komandanta za bezbjednost bila da brine za bezbjednost prednjeg kraja, utvrđivanja linija i bezbjednost cjelokupnog bataljona a također da brine i za obavještajne poslove. Vezano za kritični događaj ističe da on osobno nije poznao oštećenog A.S. te da je kritičnog dana došao u mjesto V. i na samom ulazu kod dijela koji se nalazi pored spomenika tj. na trgu je primijetio grupu vojnika i idu i dobro je znao da je taj dan bio petak jer je on dolazio sa linije kako bi obavio vjersku dužnost tzv. džuma namaz i to je bilo nekih 15 – 20 minuta prije 12:00 sati kada se obavlja džuma namaz te je on primijetio jednog momka srednjeg rasta imao je na sebi nekakav papir od školskog bloka i on je vidio da je na papiru pisalo ja sam izdajnik svoga naroda. ističe da su koliko je njemu poznato tom momku bile ruke vezane špagom na leđima te je on prišao navedenoj grupi pitao šta se dešava jedan od vojnika mu je rekao ovo je naš kuhar koji je pokušao pobjeći i isti je uhvaćen te je on izvadio pištolj i ispalio jedan metak u zrak kao znak upozorenja da se vojska razide jer je imao informacije da bi moglo doći u tom slučaju tada do granatiranja mjesta V. i u momentu kad je on ispalio jedan metak iz pištolja u zrak ovaj momak koji je na sebi imao taj papir i kojem su ruke bile vezane spotakao se i pao i ostao ležati te je on onda naredio vojnicima koji su bili pored njega nosite tog momka gore do komande bataljona a gore je bila i ambulanta i nakon toga je napustio mjesto događaja i otišao u pravcu džamije. Po obavljenom džuma namazu došao je u komandu bataljona i tu je zatekao V.Š. zv. S. koji je bio zamjenik komandanta bataljona i pitao ga gdje je onaj momak da ga ispitam na okolnosti bjekstva na šta mu je Š. rekao povišenim tonom da on ne zna uopšte šta je taj momak učinio i rekao mu je ja sam ga ispitao i ja sam mu presudio. Ističe da se on iznenadio ovakvim ponašanjem V.Š. koji je na neki način i bio pomalo bahat i da mu je rekao Šero nije to način i nisi to trebao uraditi a Š. mu je kao njegov pretpostavljeni naredio da on zovne ljude i da se tijelo tog momka ukopa tu negdje u blizini jer zbog borbenih dejstava nije se moglo doći do kuće tog momka te je on zvaao određene ljude iz logistike prenio im naredbu da se tijelo tog momka ukopa a da je on o svemu tome sačinio službenu zabilješku i proslijedio je jednom oficiru u 505. Viteškoj brigadi sa zahtjevom da se o svemu upozna komandant I.N. odnosno Z.N. kao načelnik bezbjednosti 505. brigade koji je bio njima pretpostavljen u smislu bezbjednosti. Na posebno pitanje istakao je da u konkretnom slučaju u momentu kad je on izvadio pištolj i pukao u zrak da je bio udaljen 5-6 metara od tog momka tj. preko puta ceste.

Sud ne prihvata iskaz u dijelu da je optuženi došao odmah na lice mjesta sa prvih borbenih linija i da je sreo grupu vojnika koji su vodili oštećenog sa posebnim natpisom. Svi saslušani svjedoci tvrde da je upravo optuženi taj koji je sa grupom vojnika vodio oštećenog A.S. kroz grad a da je A.S. imao natpis na kojem je bilo ispisano ja sam izdajnik svog naroda.

U konkretnoj krivično pravnoj stvari od izuzetnog je značaja iskaz svjedoka S.I. dat na glavnom pretresu od 12.03.2018. godine gdje svjedok potvrđuje da je on kritičnog dana bio na licu mjesta i to tako što je svjedok potvrdio da je on ranjen u ratu kao pripadnik 505. brigade na način da je stradao od mine i da mu je amputirana noga te da u kritično vrijeme nije bio

vojno angažiran zbog rane a da je na molbu svog jednog rođaka radio tako što je prodavao cigarete tu u mjestu V. i to je sve prolazilo iz razloga što je on kao vojnik ranjen i amputirana mu je noga i niko ga u tome nije sprečavao te je svjedok istakao da se sjeća kritičnog događaja da je bio negdje mart mjesec da je on u centru V. a prodavao cigarete te da je u jednom trenutku primijetio da iz pravca motela prema čaršiji ide više ljudi a jedan je na sebi imao neku tablu te kad su prišli bliže vidio je da je pisalo ja sam izdajnik svog naroda i kada su oni prolazili pored njega odnosno pored golfa koji je bio tu parkiran i gdje je on prodavao cigarete svjedok je istakao da je on čuo pucanj i nakon toga svi su stali i kada se okrenuo vidio je da pored golfa tj. pored zadnjih točkova da leži čovjek i to upravo taj koji je na sebi imao tu navedenu tablu. Ističe da je čovjek ležao pored njegovog auta nakon čega su ga dvojica pokupila i odnijela u pravcu komande a da isti nije davao znakove života s tim da on pretpostavlja da je taj čovjek bio mrtav. Na poseban upit predsjednika vijeća ističe da nije vidio krv kada su oni pokupili ovog čovjeka i da je on pokupio svoje stvari a auto je ostalo parkirano i otišao kući i da nije vidio krv. Svjedok je kategoričan da je čuo samo jedan pucanj, da nije bilo rafala niti da je bilo više pucnjeva.

U konkretnom slučaju postupajući po naredbama tužilaštva na licu mjesta gdje je sahranjen oštećeni A.S. pošto je utvrđeno da je nakon njegovog prvog zakopavanja kritičnog dana nakon pet do šest dana kada su se smirila borbena dejstva izvršeno otkopavanje i A.S. je predat rodbini koja je izvršila njegovo zakopavanje i to bez vjerskog obreda na način da je u odjeći koju je A.S. imao na sebi prilikom lišenja života zakopan. Nakon što je tužilaštvo izdalo naredbu o ekshumaciji ekshumaciji je pristupio vještak dr. Karan Željko te je obavio u potpunosti ekshumaciju, zatim izvršio je u potpunosti slaganje komplet skeleta, zatim izdvajanje odjeće te je utvrdio da je oštećeni na području glave imao određene prelome i frakture a drugih fraktura i oštećenja nije našao. Vještak je konstatirao određena oštećenja na odjeći te pošto to nije u domenu njegovog vještačenja istu odjeću je spakovao a potom po naredbi tužilaštva dostavio je vještaku Franjić Bruni u Centar za forenzička ispitivanja pri FUP.

Na glavnom pretresu vještak prof. dr. Karan Željko je decizno se izjašnjavao o načinu vršenja ekshumacije, zatim o načinu slaganja skeleta, o načinu utvrđivanja oštećenja na skeletu i o načinu utvrđivanja oštećenja na odjeći. Vještak je bio decizan da je on našao oštećenje u predjelu glave i to u vidu preloma kosti lobanje i cijeneći samo oštećenje i mjesto gdje je došlo do oštećenja kako to vještak tvrdi ispod ruba šešira vještak je u potpunosti zaključio da je navedena povreda kod oštećenog isključivo nastala padom i udarom glave u tvrdu podlogu. Ako tome pridodamo da svi saslušani svjedoci a i optuženi tvrde da je optuženi imao vezane ruke na leđima i da je nakon pucnja pao na asfalt i to na rubni dio asfalta pored golfa sud zaključuje da je ista povreda nastala isključivo usljed pada i navedena povreda nije nastala upotrebom vatrenog oružja s tim da i tužilaštvo tvrdi da je optuženi mahao pištoljem oko glave a potom ispucao dva hica i nanio povrede u predjelu grudnog koša i trbuha. Zaključuje se da navedena povreda nije nastala od vatrenog oružja i ista kao takva nije uzrok smrti oštećenog.

Nadovezujući se na nalaz vještaka Željka Karana odnosno na utvrđene i vidljive deformacije na odjeći koja odjeća je nađena na mrtvom tijelu A.S. i koju odjeću je vještak Željko Karan uredno konstatirao, uredno fotografirao, uredno utvrdio oštećenja, uredno spakovao i dostavio vještaku Franjić Bruni vještak Bruno Franjić je u potpunosti na glavnom pretresu precizno naveo da je oštećemni A.S. prema ulaznim i izlaznim deformacijama na odjeći imao prostrel dva hica i to u predjelu grudnog koša pa ka dole i u predjelu stomaka pa ka gore. Vještak je bio izričit da su navedene povrede odnosno da su navedene deformacije na odjeći prouzrokovala dva zrna i to ulazno i izlazno jedno zrno i ulazno izlazno drugo zrno. Vještak je precizno označio smjer kretanja navedenih zrna tj. tačno je utvrdio koja deformacija predstavlja ulaznu deformaciju na odjeći a koja deformacija predstavlja izlaznu deformaciju na odjeći i na taj način smjer kretanja zrna jednog a potom koja deformacija predstavlja ulaznu deformaciju na odjeći a koja predstavlja izlaznu deformaciju na odjeći drugog zrna i u konkretnom slučaju smjer odnosno strelni kanal. Vještak je izričit da su povrede odnosno da su

kod oštećenog na deformisanoj odjeći nađene takve deformacije koje ukazuju da su morala biti dva pucnja odnosno dva zrna. Vještak se izjasnio koja povreda odnosno koji ustrel je prvi nastao i u kakvom položaju se nalazio oštećeni prilikom prvog ustrela a zatim u kakvom položaju polusagnutom se nalazio prilikom drugog ustrela. Na poseban upit predsjednika vijeća vještak se izjasnio da su morala biti dva pucnja jer tako ukazuju deformacije te dva pucnja iz ručnog oružja a radilo bi se o pištolju te ta dva pucnja na poseban upit predsjednika vijeća nikako se nisu mogla niti se mogu zvučno sliti u jedan pucanj i između njih je postojala vremenska razlika koja ukazuje da se radi o dva pucnja. Naprijed navedeni svjedok koji se nalazio svega tri metra od mjesta događaja isključiv je da je čuo samo jedan pucanj a potom pad oštećenog, Niti jedan od saslušanih svjedoka ne tvrdi da je čuo dva pucnja, svjedoci koji su čuli pucnje čuli su isključivo samo jedan pucanj. Ova okolnost koja je sporna i to činjenično sporna jer tužilaštvo navodi da je optuženi mahao pištoljem iznad i oko glave a potom ispalio dva pucnja u predjelu prsa i trbuha i to tužilaštvo tvrdi temeljem nalaza vještaka. Optuženi tvrdi da je ispalio jedan hitac u zrak usljed čega je oštećeni pao na asfalt i ostao tu ležati a da je nakon nekih sat do dva vremena po obavljenom džuma namazu V.Š. zv. Š. mu rekao a je on oštećenom presudio što znači da je V.Š. ispucao u oštećenog dva hica. Ova činjenica ostaje sporna.

Budući da u toku postupka optužba svojim izvedenim dokazima nije uspjela dokazati krivično pravne radnje i krivično djelo za koje se optuženi tereti, tako da je ovaj sud optuženog oslobodio od optužbe uz primjenu načela in dubio pro reo iz člana 3. ZKP FBiH. naime, zbog primjene načela in dubio pro reo činjenice koje idu na teret optuženog **moraju biti sa sigurnošću utvrđene**, za razliku od činjenica koje idu u korist optuženog a koje se uzimaju za utvrđene čak i onda kada su one samo vjerovatne tj. kad postoji sumnja u njihovo postojanje. Ovakvo stanovište zauzeo je Ustavni sud Bosne i Hercegovine u svojoj odluci broj AP 661/04 od 22.04.2005.godine. Prema odredbi člana 3. stav 2. ZKP FBiH „sumnju u pogledu postojanja činjenica koje čine obilježja krivičnog djela ili o kojima ovisi primjena neke odredbe krivičnog zakonodavstva sud rješava presudom na način koji je povoljniji za optuženog“, a što je u konkretnom slučaju i pri ocjeni izvedenih dokaza primijenio i ovaj sud.

Prema odredbi člana 3. stav 1. ZKP FBiH i odredbi člana 6. stav 2. Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda, „svako koje optužen za krivično djelo smatra se nevinim dok se njegova krivica po zakonu ne dokaže“, dok prema odredbi člana 15. ZKP FBiH „sudu, tužitelj i drugi organi koji učestvuju u postupku dužni su s jednakom pažnjom da ispituju i utvrđuju kako činjenice koje terete osumnjičenog – tj. optuženog tako i one koje im idu u korist“.

Imajući u vidu naprijed izloženo i općenito uzevši nužno je naglasiti, da se uvijek, prvenstveno mora najprije pretpostaviti nevinost optuženog bez bilo kakvih preduvjerenja te da ga sud može jedino osuditi na temelju dokaza iznesenih tokom suđenja. Dakle, ne smije se poći od nekog preduvjerenja da je optuženi kriv, pri čemu se primjenjuje temeljni pravni postulat a to je da je teret dokazivanja na tužitelju i da svaka dilema koja se pojavi mora ići u korist optuženog. Dakle, svaka situacija u kojoj se javlja najmanja sumnja u pogledu činjenica u odnosu na dokazanost ili nedokazanost određenih okolnosti, ili se pojave sumnje u pogledu činjenica koje čine obilježja krivičnog djela ili o kojima ovisi primjena neke odredbe krivičnog zakonodavstva, primjenom načela in dubio pro reo, to, mora ići u prilog optuženog i sve to sud rješava presudom na način koji je povoljniji za optuženog. Propuštanje suda da postupi na ovakav način značilo bi postojanje preduvjerenja da je optuženi kriv, što bi predstavljalo kršenje odredbe iz člana 3. ZKP FBiH. Nužno je, prema tome, eliminirati sva preduvjerenja i kod donošenja odluke rukovoditi se isključivo činjenicama utvrđenim na glavnom pretresu.

Imajući u vidu navedeno u odnosu na konkretni slučaj, dakle ne smije se poći od pretpostavke i zaključka a je optuženi kritičnog dana iz ručnog oružja tačnije pištolja ispucao u pravcu tijela tj. grudnog koša i trbuha dva metka u oštećenog A.S.i da ga je na taj način lišio života. Nesporno je utvrđeno da je optuženi kao pomoćnik komandanta za bezbjednost bio sa

grupom vojnika koji su vodili oštećenog kroz naseljeno mjesto V. i da je oštećeni na sebi imao napisan list papira na kojem je pisalo ja sam izdajnik svog naroda i nesporno je utvrđeno a je optuženi u ruci imao pištolj mahao sa istim i nesporno je utvrđeno da je ispalio jedan hitac to su nesporne činjenice. Nakon što je optuženi ispalio jedan hitac oštećeni kojem su ruke bile vezane iza leđa pao je na asfalt i to je nesporna činjenica. Svi saslušani svjedoci očevici kritičnog događaja govore da je optuženi Šahinović Izet ubio oštećenog A.S. na način da je u njega ispucao iz pištolja. Svi svjedoci neposredni očevici odnosno svjedoci po čuvenju govore da su čuli ispaljenje jednog hica. Sud je obrazlagao nalaze vještaka i utvrdio da je oštećeni zadobio povrede od hica iz ručnog oružja tj. pištolja i to u predjelu grudnog koša i u predjelu stomaka a povreda koja je nastala u predjelu glave je povreda od pada i udarca glavom u trdu podlogu. Sud je to nesporno utvrdio. Sud je nesporno utvrdio da dva hica ne mogu se ispaliti na način da se sjedine u jedan i da se dobije zvučni efekat jednog hica to je decizno potvrdio vještak Franjić Bruno.

Sporno je ispaljenje dva hica od strane optuženog u pravcu grudnog koša i stomaka usljed kojih zadobijenih povreda je oštećeni preminuo. Tužilaštvo tako i konstruiše optužnicu i dovodi da je upravo optuženi ispalio dva hica u predjelu grudnog koša i trbuha i lišio života oštećenog. Tužilaštvo je u obavezi da dokaže i to izvan svake razumne sumnje da je optuženi počinio opisane radnje koje mu optužnica stavlja na teret usljed kojih je kod oštećenog nastupila smrt. Zbog toga se, kao temeljno poštivanje kako zakonskih propisa tako i prav a optuženog treba sumnjati u tvrdnju optužnice odnosno mora se ispitivati da li je upravo optuženi Šahinović Izet ta osoba koja je nakon što su vojnici vodili kroz naseljeno mjesto V. oštećenog A.S. u prisutnosti tih vojnika ispalila **dva hica** u predio grudi i trbuha te da je upravo smrt oštećenog nastupila zbog radnji optuženog Šahinović Izeta tj. sud mora biti siguran da je optuženi počinio opisane radnje za koje se optužuje usljed kojih radnji je kod oštećenog A.S. nastupila smrt na način kako to optužnica tvrdi.

cijeneći brižljivo iskaz optuženog dat u svojstvu svjedoka te dokaze koji su izvedeni na glavnom pretresu, cijeneći kako pojedinačno tako u međusobnoj povezanosti posebno dovodeći u vezu iskaz optuženog sa saslušanim svjedocima neposrednim očevicima i svjedocima koji imaju neposredno čuvenje u pogledu pucnja, javlja se čitav niz objektivnih i realnih sumnji a to dovodeći sve u vezu sa nalazima vještaka dr. Karan Željka i mr. Franjić Brune znači čitav niz objektivnih i realnih sumnji koje ozbiljno dovode u pitanje navode optužbe u konkretnom slučaju da je optuženi iz ručnog oružja tačnije pištolja u pravcu grudnog koša i trbuha ispucao **dva** hica u oštećenog A.S.. Optuženi tvrdi da je ispucao jedan hitac u zrak usljed kojeg ispaljenja je oštećeni u strahu pao i udario glavom u asfalt i ostao ležati. I to je sve. Niko od saslušanih svjedoka čak i svjedok koji je bio udaljen svega tri metra od kritičnog događaja i gdje je oštećeni pao pored njegovog golfa gdje je on prodavao cigarete ne tvrdi da su čuli dva hica. Svi svjedoci koji imaju saznanja po čuvenju ispaljenja tvrde jedan hitac ostali svjedoci tvrde da su čuli da je Izet ubio A.S.. Sud je utvrdio način na koji je života lišen oštećeni A.S. i da to moraju biti dva hica. Optužnica tvrdi da je optuženi taj koji je ispalio ta dva hica. Ta činjenica je apsolutno sporna i sud ne može prihvatiti samo navode optužnice koji nemaju uporište u bilo kojem provedenom dokazu osim normalno dokazima vještaka da su bila dva hica a niko ne potvrđuje da su bila dva hica. Saslušani svjedoci sa sigurnošću ne mogu tvrditi da nakon što je oštećeni pao da je isti preminuo pa je i dalje ostala dilema koju iznosi optuženi da su ga bez svijesti odnijeli do komande brigade a da je u međuvremenu dok je on otišao u džamiju V.Š. zv. Š. zamjenik komandanta izvršio egzekuciju oštećenog dok je ovaj ležao u besvjesnom stanju pri komandi bataljona odnosno u samoj kući pored komande bataljona u tzv. Matinoj kući. to su sporne činjenice to su činjenice o kojima ovisi obilježje krivičnog djela ubistva odnosno lišenja života. Sud ne može i ne smije preko takvih spornih činjenica prelaziti na način da ih smatra za dokazanim bez uporišta u bilo kojem dokazu da je optuženi taj koji je ispalio dva hica. U konkretnoj krivično pravnoj stvari mora se sa apsolutnom sigurnosti isključiti najmanja sumnja

da je možda neko drugi počinio krivično pravne radnje koje se optuženom stavljaju na teret a to je da je u grudni koš i trbuh ispalio dva hica u oštećenog tako da možemo u potpunosti povezati iskaz optuženog da je prilikom njegovog ispaljenja u zrak oštećeni pao i udario glavom u asfalt a vještak Željko Karan potvrdio da je povreda u predjelu glave preloma lobanje upravo mogla nastupiti na ovakav način. Iz svih tih razloga ovaj sud nalazi, da nije dokazano da je oštećeni A.S. u vrijeme izvršenja krivičnog djela bio civilna osoba nego da je isti u vrijeme izvršenja krivičnog djela bio vojni dezertet, te da nije dokazano da je optuženi Šahinović Izet na štetu oštećenog A.S. učinio krivično djelo tj. preuzeo krivično pravne radnje dva pucanja i na taj način ga lišio života kako to pobliže se opisuje u dispozitivu optužnice ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz plana 142. preuzetog KZ SFRJ u odnosu na optuženog Šahinović Izeta, stoga na osnovu člana 299. tačka c) ZKP FBiH sud je donio presudu kojom se optuženi Šahinović Izet oslobađa od optužbe da je učinio navedeno krivično djelo.

S obzirom na ovakav ishod postupka a na osnovu odredbe iz člana 203. stav 1. ZKP FBiH optuženi se oslobađa od plaćanja troškova ovog krivičnog postupka i isti padaju na teret budžetskih sredstava.

ZAPISNIČAR
Rahmanović Senida

PREDSJEDNIK VIJEĆA
Kapić Reuf

PRAVNA POUKA:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba Vrhovnom sudu FBiH Sarajevo koja se podnosi putem ovog suda u roku od 15 dana po prijemu prijepisa presude u dovoljnom broju primjeraka. Oštećeni ovu presudu mogu pobijati samo zbog odluke o trošovima postupka i o imovinsko pravnom zahtjevu.